

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προυστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετὰφρ. Τονυ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβοσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετὰφρ. Ἀγ.Γ.Κωνσταντινίδου.— Ζαβιὲ δὲ-Μορτεπέρ: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετὰφρασις Παν. Παρά.— Η ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ, Ἰσπανικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ εἰκονογραφημένου μυθιστορήματος « Περικεταίαι Στρατάρχου », δημοσιεύσωμεν τὸ διὰ λαμπρῶν εἰκόνων κεκοσμημένον μυθιστόρημα τοῦ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε φυσικωτάτη, ἀλλὰ καὶ λίαν περιπετειώδης ἐξιστόρησις τῶν ἄχρι σήμερον ἔτι διατηρουμένων αὐστηρῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων παρὰ τῷ λαῷ τῆς Βρετανίης, τῆς ἱστορικῆς ταύτης γαλλικῆς ἐπαρχίας. Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Καρόλου Μερουβέλ, ὅστις διὰ τῶν ΤΡΕΜΟΡ, πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς « Ἐκλεκτοῖς » δημοσιευθέντων, κατέκτησεν ἐν γένει τὰς συμπαθείας τῶν ἀναγνωστῶν μας, εἶνε ἰκανῆ ἐγγύησις τῆς ἀξίας τοῦ νέου μας μυθιστορήματος.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

II'

Ἡ κρύπτη

Ἐνῷ ὁ κύριος στρατάρχης ἀπεμακρύνετο θριαμβεύων ἐκ τοῦ πύργου δὲ Μονσενού, ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπανήρχετο ἐν αὐτῷ, ἕξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς ὅτι ἐνεπαίχθη συγχρόνως ὑπὸ τοῦ φίλου τῆς προτεραιίας καὶ τῆς νεαρῆς κόρης, ἣν ἤδη ὠνόμαζον εὐνοουμένην τῆς ἐπιούσης, σκηνὴ ἀρκοῦντως παράδοξος συνέβαινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος. Ἀνησυχούσα διὰ τὴν ἐξαφάνησιν τῆς Κλοτίλδης

καὶ κατεχομένη ὑπὸ τοῦ πόθου τῆς ἐκδικήσεως εἰς μάτην εἶχεν ἀναζητήσει τὴν ἀντίζηλόν της. Ὑποπεύουσα τοὺς νόμους ἐπὶ συνεοχῆ ἐν τῇ ἀνεξηγήτῳ ἐκείνῃ φυγῇ, διέταξε νὰ τοὺς συλλάβωσι καὶ ὠδηγήσωσιν ἐνώπιόν της.

Βερνάρ, ὁ ἀρχιτρίκλινος, ἠδυνήθη νὰ συλλάβῃ μόνον τὴν Σεβρέτην, ἥτις ἤσχολετο νὰ πληρῶσῃ τὰ θυλάκια αὐτῆς διὰ σακχαρωτῶν καὶ καρπῶν λημονηθέντων ἐπὶ τῆς βασιλικῆς τραπέζης.

Ἡ νάνος παρουσιάσθη τρέμουσα ἐνώπιον τῆς κομήσεως, φοβουμένη βαρεῖαν ποινὴν διὰ τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ κατάχρησιν ἐκείνην τῆς φιλοξενείας. Μόλις παρετήρησεν αὐτὴν, εἶτε ἐκ τρόμου εἶτε ἐξ ἐλαφρότητος, ὀλίγου δεῖν νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῆς Κλοτίλδης, διότι ἐγονυπέτησε καὶ εἶπε διὰ φωνῆς κλαυθμηρᾶς:

— Μὴ μὲ τιμωρήσετε, κυρία· δὲν ἦτο ἀπὸ λαιμαργίαν ἂν ἐπῆρα ὀλίγα σακχαρωτά.

— Ἡσύχασε, ὑπέλκεθεν ἡ κυρία δὲ Μονσενού· δὲν σὲ ὠδήγησαν ἐδῶ διὰ τὸ ἔγκλημα τοῦτο.

— Σὰς βεβαιῶ, κυρία, ὅτι μὰς ἐλησμόνησαν ἐντελῶς μὲ τὸν θόρυβον τῆς ἐορτῆς. Ἡμῖν μόνῃ ἐνώπιον τῆς τραπέζης, ἥτις ἦτο πλήρης ὀπωρικῶν, γλυκισμάτων καὶ δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀντισταθῶ εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ κάμω προμηθείας διὰ τὸν ἀδελφόν μου...

Ἡ κόμησσα διέκοψεν αὐτὴν αὐστηρῶς.

— Ὁ ἀδελφός σου, εἶπεν αὐτῇ, εἶνε ἀξίος νὰ καταδικασθῇ εἰς ἄρτον καὶ ὕδωρ μόνον· προσνήχθη ἀτίμως καὶ ἤρπασε τὴν ὠραίαν Κλοτίλδην, ἥτις ἦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

Ἡ Σεβρέτη ἐμειδίασε καὶ ἐκάμμυσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— ὦ! ἔχετε ἄδικον νὰ τὸν κατηγορεῖτε, κυρία· ἂν ἤρπασε τὴν ὠραίαν δεσποινίδα θὰ τὸ ἔπραξε μὲ τὴν συγκατάθεσίν της.

— Ὁμολογεῖς λοιπὸν ὅτι ἔχω δίκαιον; εἶπε ζωηρῶς ἡ κυρία δὲ Μονσενού.

Ἡ Σεβρέτη ἔδηξε τὰ χεῖλη ἡ ἀφρο-

σύνη της ἐπεκύρωσε τὰς ὑπονοίας τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος.

— Εἰξεύρεις λοιπὸν ποῦ εἶναι, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, ἀφοῦ ἐλάβαντες σακχαρωτά δι' αὐτόν;

— Σὰς βεβαιῶ ὄχι, κυρία.

Ἡ κόμησσα ἐκτύπησε μετ' ἀνυπομονησίας τὸν πόδα καὶ προσέθηκεν:

— Εἰξεύρεις βεβαίως ποῦ ὁ Μουσερόν ὠδήγησε τὴν ἀχάριστον κόρην;

Ἡ νάνος ἔντρομος ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν της καὶ ἀσπαζομένη ταπεινῶς τὴν ἐσθῆτα αὐτῆς:

— Σὰς βεβαιῶ, κυρία, ὅτι ἂν ὁ Μουσερόν ἔπραξε τὴν κακὴν αὐτὴν πράξιν τὸ ὀποῖον δὲν δύναμαι νὰ ὑποθῶ, ἐπρόσεξε νὰ μὴ μοι εἴπῃ τίποτε. Γνωρίζει, προσέθηκε μετὰ γελοίας ἐμφάσεως, ὅτι εἶμαι ἐνάρετος καὶ ἐντιμὸς κυρία καὶ θὰ τὸν ἐμποδίζα νὰ φύγῃ μὲ αὐτὴν τὴν ξένην.

Καταβιβαζούσα εἶτα τοὺς ὀφθαλμούς ὑπὸ τὸ ἀτενὲς καὶ εἰρωνικὸν βλέμμα τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, εἶπεν ὀλοφυρομένη:

— Ὅχι, οὐδέποτε θὰ πιστεύσω ὅτι διέπραξε τὴν παραφροσύνην καὶ εἶχε τὴν σκληρότητα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν δυστυχῆ ἀδελφὴν του διὰ νὰ φύγῃ μὲ μίαν ἄγνωστον.

Ἡ κόμησσα ἠνώνησεν ὅτι δὲν θὰ κατόρθου νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς νάνου, φερομένη ὡς δικαστής. Μετέβαλε λοιπὸν ὕφος καὶ θωπεύουσα αὐτὴν:

— Ἀληθῶς, εἶπεν, ἔχεις δίκαιον, μικρά μου, πιστεύω ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶναι ἀνίκανος νὰ σὲ ἐγκαταλείψῃ τόσο σκληρῶς καὶ νὰ σὲ ἐκθέσῃ εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως. Ἄς ἀφήσωμεν αὐτὴν τὴν συζήτησιν. Ἄλλ' εἶσαι εὐφυῆς, Σεβρέτη, καὶ θέλω νὰ σοὶ ζητήσω μίαν συμβουλὴν.

Ἡ νάνος παρηκολούθει πάσας τὰς κινήσεις τῆς κομήσεως μετὰ πολλῆς ταραχῆς καὶ ἀνησυχίας. Ἡ Ἀρτεμὶς προσεποιήθη ὅτι δὲν ἠνώνησε τοῦτο καὶ προχωρήσασα ἀφροντίς πρὸς τὴν γραφεῖον, ἐνθα ὑπῆρχον πολῦτιμοι λίθοι, περιδέραια, δακτύλιοι καὶ ἄλλα κοσμήματα, προσέθηκε:

— Θέλω νὰ ἴδω πηγαίνουν αὐτὰ τὰ κοσμήματα, τὰ ὁποῖα ἐξέλεξα διὰ νὰ στολισθῶ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ συζύγου μου, ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ τῆς αὐλῆς. Πῶς εὐρίσκεις αὐτοὺς τοὺς σάπφειρους;

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Σεβρέτης ἀπήστραψαν. Ἐσκέπτετο πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς αἱ εὐγενεῖς ἐκεῖναι δέσποιναι! Πῶς νὰ μὴ εἶναι ὠραῖαι μετὰ τῶν βαρυτίμων ἐκείνων κοσμημάτων;

— Αὐτοὶ οἱ σάπφειροι εἶναι θαυμάσιοι, ἀπήντησεν ὑψηλοφῶνως, καὶ ἂν τοὺς εἶχα εἰς τὴν κεφαλὴν μου, οὔτε αὐτὸς ὁ Μουσερόν θὰ μὲ ἀνεγνώριζε.

Ἡ κόμησσα ἐμειδίασεν:

— Λοιπὸν! εἶπε, θέλω νὰ σὲ ἴδω μεταμορφωμένην εἰς κυρίαν τῆς αὐλῆς, κόρη μου.

Καὶ περιέβαλε τὸν τράχηλον αὐτῆς διὰ τοῦ ἐκ σαπφείρων περιδεραίου. Ἡ νάνος προσεπίηθη ὅτι ἀνθίστατο, ἐνδομύχως ὅμως ἦν ἔμπλεως χαρᾶς.

— Ἀληθῶς, εἶπεν ἡ κυρία Ἄρτεμις ἀποθαυμάζουσα αὐτὴν τρόπον τινὰ μετ' ἐκστάσεως, αὐτὸ τὸ περιδέραιον σὲ καλλύνει ἐκτάκτως, δὲν εἶναι ὅμως σύμφωνον μὲ τὴν ἐνδυμασίαν σου. Ἄς ἴδωμεν, δοκίμασε αὐτοὺς τοὺς δακτυλίους ἐξ ἀμεθύστου καὶ τὸ βραχιόνιον αὐτὸ ἐκ σμαράγδου.

— ὦ! κυρία, μὲ ταράσσετε, ἐψιθύρισεν ἡ νάνος.

— Εἶμαι βεβαία, εἶπεν ἡ κόμησσα μετὰ θαυμασμοῦ ἐπιδειξίως προσπεποιημένου, ὅτι ἂν σὲ ἔβλεπον οἱ εὐγενεῖς μας, θὰ σὲ εὐρίσκον ὠραιότεραν καὶ αὐτῆς τῆς Κλοτίλδης.

— Πιστεύετε, κυρία;

— Νά, ἄφες με νὰ ἀναρτήσω εἰς τὰ ὠτά σου τὰ ἐκ τοπαζίου αὐτὰ ἐνώτια καὶ νὰ στέψω τὸ μέτωπόν σου τὸ παρθενικὸν μὲ τὸ ἀδαμάντινον τοῦτο διάδημα. Ἰδοῦ. Καὶ τώρα βεβαιῶ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θὰ ἐξεπλήσσετο καὶ θὰ ἐλησμόνει τὴν Κλοτίλδην.

— ὦ! κυρία, εἶπεν ἡ Σεβρέτη μειδιῶσα, εἰσθε πολὺ ἐπεικῆς. Βεβαίως μὲ κατεστήσατε ὠραίαν. Ἄλλ' ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης Φραγκίσκος ὁ Α' δὲν θὰ κατεδέχετο ν' ἀτενίσῃ ἐμὲ τὴν ταπεινὴν ὑπηρέτιδα. Εἶμαι πολὺ μικρά.

— Ὅ,τι εἶναι μικρὸν εἶναι ὠραῖον, ὑπέλαβε σοβαρῶς ἡ κόμησσα, εἶμαι δὲ πεπεισμένη ὅτι ὁ κύριος Μουσερόν δὲν εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ φύγῃ μὲ τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδην, ὅταν δύναται νὰ δώσῃ τὸν βραχιόνα εἰς τόσῃ χαρίεσσαν ἀδελφὴν...

— ὦ! κυρία, μὲ κολακεύετε! εἶπεν ἡ Σεβρέτη χαιρετῶσα αὐτὴν ἐδαφιαίως.

Ἡ Ἄρτεμις μόλις κατόρθου νὰ προσποιηθῆται, διότι ἡ νάνος, περιβεβλημένη τὰ πολύτιμα αὐτῆς κοσμήματα, παρίστα θέαμα ἀξιὸν γέλωτος.

— Ἦδη θὰ θέσω τὸ ἐκ βελούδου ἐπανωφόριόν μου ἐπὶ τῶν λευκῶν σου ὤμων, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα, τότε δὲ θὰ ὁμοιάζεις πρὸς τὴν Ἥραν προεδρεύουσαν τοῦ συμβουλίου τῶν θεαινῶν.

Καὶ ἐκάλυπεν αὐτὴν ἀμέσως διὰ τοῦ μακροῦ αὐτῆς ἐπενδύτου, ὅπερ ἐσύρετο χαμαὶ καὶ οὐτινος αἱ πτυχαὶ ἠμποδίζον αὐτὴν ν' ἀναπνέῃ.

— Ἰδοῦ ἐτελείωσεν ὁ καλλωπισμὸς σου, μικρά μου, καὶ δύνασαι νὰ βεβαιωθῆς, προσέθηκε δεικνύουσα αὐτῇ τὸν καθρέπτην.

Ἡ νάνος ὑπήκουσε καὶ ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς.

— Λοιπὸν! ἠρώτησεν ἡ Ἄρτεμις, ζηλεύεις ἀκόμη τὴν καλλονὴν τῆς φίλης σου Κλοτίλδης; Ἡθελα νὰ τὴν ἔβλεπα πλησίον σου διὰ νὰ ἴδω ἔτι μᾶλλον τὴν διαφοράν.

Ἡ Σεβρέτη ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— ὦ! ναί, εἶπεν, ἠθελα νὰ μὲ ἔβλεπεν ὁ Μουσερόν τώρα, ὅστις μὲ λέγει πάντοτε φιλάρεσκον!

— Εἶναι ἀδύνατον, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Μονσενύ· ὁ ἀδελφός σου συνώδευσε βεβαίως τὴν Κλοτίλδην καὶ θὰ ἦναι ἤδη πολὺ μακρὰν τοῦ πύργου.

— Τίς οἶδεν; εἶπεν ἀκουσίως ἡ νάνος κατοπτριζομένη διαρκῶς. Ἴσως δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ μακρὰν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ κόμησσα ἔχασε τὴν ὑπομονὴν καὶ ἀρπάσασα τὴν Σεβρέτην ἀπὸ τοῦ βραχιόνος εἶπεν αὐτῇ ὀργίλως:

— Εἶσαι βεβαία; γνωρίζεις λοιπὸν ποῦ κατέφυγον; εἰξεύρεις ποῖαν ὁδὸν ἔλαβον;...

Ἡ νάνος ἐφρικίασεν¹, ἠτένισεν ἐκπληκτικὸς τὴν κυρίαν Ἀρτέμιδα καὶ ἀνέκτησε τὴν μνήμην.

— Θεέ μου! Θεέ μου! τί ἀνοησίαν εἶπα! ἀνέκραξε μετ' ἐκφράσεως πόνου. Ὁ Μουσερόν θὰ μὲ ἐπιπλήξῃ· δὲν εἶπα ὅμως τίποτε κακόν, κυρία, τίποτε, τὸ ὁποῖον νὰ βλάβῃ τὸν ταλαίπωρον ἀδελφόν μου;

Ἡ κόμησσα ἠγνόησεν ὅτι ἔσπευσε καὶ ἠθέλησεν ἐκ νέου νὰ προσποιηθῆ· ἀλλ' ἦτο ἤδη ἄργά. Δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀπατήσῃ τὴν Σεβρέτην.

— Ὅλα αὐτὰ τὰ κοσμήματα εἶναι ἰδικά σου, μικρά μου, ὑπέλαβε τρέμουσα.

— Αὐτοὶ οἱ δακτύλιοι, τὸ βραχιόνιον, τὸ περιδέραιον; ἠρώτησεν ἡ νάνος ἐκπληκτικὸς καὶ θαυμάζουσα.

— Ὅλα, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον.

— Καὶ τὸ βελούδιον ἐπανωφόριον ἐπίσης; προσέθηκε ἡ Σεβρέτη.

— Καὶ τὸ ἐπανωφόριον καὶ τὰ ἐνώτια καὶ οἱ ἀδάμαντες.

Ἡ νάνος ἐξεδήλωσεν ἀμετρον χαρὰν καὶ ἐκρότησε τὰς χεῖρας.

Ἡ κυρία Ἄρτεμις ὑπέλαβεν:

— Ὅλα σοὶ ἀρμόζουσι τόσον καλῶς, ὥστε δὲν εἶναι δίκαιον νὰ σοὶ τὰ ὑστερήσω· πρέπει ὅμως ἡ καλλονὴ σου νὰ κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Κλοτίλδης.

Ἡ Σεβρέτη ἤκουε μειδιῶσα.

— Πρέπει νὰ σὲ ἴδῃ ἐν ὄλῃ σου τῇ λαμπρότητι...

Ἡ Σεβρέτη ὠχρίασεν.

— Πρέπει νὰ τὴν ζητήσῃς καὶ νὰ μοὶ τὴν φέρῃς.

Ἡ Σεβρέτη ἠτένισε θλιβερῶς τὴν κόμησσαν.

— Καὶ ἂν δὲν ὑπακούσω, θὰ μοὶ ἀφαιρέσετε τὰ κοσμήματα, κυρία;

— Ναί, εἶπε ψυχρῶς ἡ Ἄρτεμις.

— ὦ, Θεέ μου! ἐψιθύρισεν ἡ Σεβρέτη ἀτενίζουσα τὰ κοσμήματα, μοὶ πηγαίνουν τόσον καλὰ!

Ἐπειτα, ἀφαιρέσασα ἀπὸ τῶν ὤμων αὐτῆς τὸ ἐπανωφόριον, ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ ὑψηλῆς ἔδρας. Ἡ Ἄρτεμις παρετήρει αὐτήν. Ἀφῆρσε τὰ κοσμήματα, τὰς καρφίδας καὶ τοὺς ἀδάμαντας καταπνίγουσα τοὺς λυγμούς της.

— Τί κάμνεις, ἀνόητον πλάσμα; εἶπεν ἡ κόμησσα.

— Σὰς ἀποδίδω τὰ κοσμήματά σας, κυρία· δὲν δύναμαι νὰ τὰ ἀποκτήσω, ἀφοῦ ζητεῖτε νὰ σὰς φέρω τὴν Κλοτίλδην, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζω ποῦ εὐρίσκεται.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐμειδίασεν.

— Σεβρέτη, ἀρκεῖ πλέον ἡ κωμωδία, ὑπέλαβεν. Πρὸ ὀλίγου προέδωκες τὸ μυστικόν σου· ἂν ἀρνηθῆς νὰ εἴπῃς περισσότερα θὰ ἦσαι ἀγνώμων. Εἰξεύρεις πῶς τιμωροῦν τοὺς ἀπειθεῖς σκύλους;

Ἡ νάνος ἤρξατο τρέμουσα. Ἡ Ἄρτεμις παρετήρησε τοῦτο καὶ ἐξηκολούθησεν αὐστηρῶς:

— Ἄν ὁμιλήσῃς σοὶ ἀφίνω τὰ κοσμήματα. Ἄν σιωπήσῃς θὰ καταδικασθῆς ἐπὶ τρεῖς μῆνας εἰς ἄρτον καὶ ὕδωρ· πρὸς τοῦτοις θὰ μαστιγοῦσαι πρῶταν καὶ ἐσπέραν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ διασκεδάζουσι μὲ τὰς κραυγὰς σου καὶ τοὺς μορφασμοὺς σου.

Ἡ ταλαίπωρος Σεβρέτη ὠχρίασεν ὑπερβαλλόντως καὶ ἤρξατο ἐκβάλλουσα ἀσθενεῖς παραπόνου κραυγὰς, ὡς εἰ ἠσθάνετο ἤδη ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων της τὰς μαστίγας.

Ἡ κόμησσα διετέλει ἀπαθῆς. Μετ' ὀλίγον δὲ ἡ Σεβρέτη, μὴ ἀνθισταμένη πλέον εἰς τὸν πειρασμόν, ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς Ἀρτέμιδος.

— Κυρία κόμησσα, εἶπεν, εἶμαι ἀνανδρος καὶ ἐνοχος. Ὁ Μουσερόν δὲν θὰ μὲ συγχωρήσῃ καὶ θὰ μὲ κτυπήσῃ ἴσως· ἐν τοῦτοις ὅμως αὐτῇ ἡ Κλοτίλδην εἶναι ἀγνωστος δι' ἐμέ. Τί καλὸν ἔπραξεν εἰς ἐμέ; Ὑμεῖς, κυρία, μοὶ δίδετε τὰ κοσμήματά σας.

Ἐσίγησεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ προσέθηκε:

— Δὲν πρόκειται ἤδη περὶ τοῦ προσφιλοῦς μας αὐθέντου, τοῦ μεγάλου αὐτοῦ πρίγκηπος, τοῦ κυρίου Βουρβόνου.

— Βλέπεις ὅτι ἐγείνεις λογικὴν, μικρά μου, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Μονσενύ. Λοιπὸν ἡ Κλοτίλδην δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν πύργον;

— Ὅχι, κυρία· περιμένει καταλληλὸν εὐκαιρίαν διὰ νὰ φύγῃ.

— Καὶ ποῦ εὗρεν αὐτῇ ἄσυλον ὁ Μουσερόν;

Ἡ Σεβρέτη ἐδίστασεν ἔτι. Ἐβλεπε τὸν ἀδελφόν της ἀπειλητικὸν καταρῶμενον αὐτήν· τὸ βλέμμα ὅμως τῆς κομήσσης ἐτρόμαξεν αὐτήν.

— Εἰς τὸν ὑπόγειον ναόν, ἀπήντησεν.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.